A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2021. október 13.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – Fegyelmi eljárás – A rokkantsági eljárás felfüggesztése a fegyelmi eljárás időtartamára – Hivatalvesztés – A hivatalvesztés következtében okafogyottá vált rokkantsági eljárás – Megsemmisítés iránti kereset – Sérelmet okozó aktus – Elfogadhatóság – A megfelelő ügyintézés elve – Gondoskodási kötelezettség – Nyilvánvaló értékelési hiba”

A T-22/20. sz. ügyben,

IB (képviseli: N. de Montigny ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Lukošiūtė, meghatalmazotti minőségben, segítője: B. Wägenbaur, ügyvéd)

alperes ellen

az EUIPO 2019. március 14-i határozatának azon részében történő megsemmisítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában, amelyben az egyrészt a felperessel szemben a nyugdíjjogosultságok csökkentése nélküli hivatalvesztés szankciót szab ki, másrészt a felperes rokkantsági eljárását véglegesen lezárja,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, N. Półtorak és M. Stancu (előadó) bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. március 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet[1]

[omissis]

* Az eljárás nyelve: francia.

[1] A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

Az eljárás és a felek kérelmei

22 A Törvényszék Hivatalához 2020. január 13-án benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

23 2020. január 16-i külön beadványában a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 66. cikkének megfelelően névtelenséget, valamint bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyását kérte. 2020. március 30-án névtelenséget biztosítottak a felperesnek.

24 Az EUIPO 2020. március 26-án nyújtotta be ellenkérelmét.

25 A felperes 2020. július 20-án nyújtotta be válaszát.

26 A viszonválasz 2020. szeptember 1-jei benyújtását követően lezárták az eljárás írásbeli szakaszát.

27 Az EUIPO és a felperes 2020. szeptember 9-én, illetve 22-én az eljárási szabályzat 106. cikke alapján tárgyalás tartását kérte.

28 2021. január 29-én a Törvényszék (első tanács) az eljárási szabályzat 89. cikke alapján úgy határozott, hogy írásbeli választ igénylő kérdéseket intéz a felpereshez, amelyekre az az előírt határidőn belül válaszolt.

29 A Törvényszék a 2021. március 9-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

30 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot „annyiban, amennyiben az hivatalvesztést alkalmaz vele szemben […] és véglegesen megszünteti a vele fennálló mindenfajta munkaviszonyt, beleértve ennek következtében a rokkanttá nyilvánítási eljárás végleges lezárását”;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

31 Válaszában a felperes azt is kéri, hogy a Törvényszék adott esetben kérjen az EUIPO-tól egy statisztikai kimutatást az általa a személyi állományával szemben lefolytatott fegyelmi eljárások keretében hozott határozatokról és szankciókról.

32 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A kereset tárgyáról és annak a rokkantsági eljárás végleges lezárása tekintetében való elfogadhatóságáról

33 A kereset megalapozottságának értékeléséhez először is pontosítani kell a kereset tárgyát, mivel a felek ebben a kérdésben nem értenek egyet.

34 Ahogyan az a fenti 30. pontból és a keresetlevélből kitűnik, a felperes lényegében nemcsak az ő hivatalvesztését kimondó részében kéri a megtámadott határozat megsemmisítését, hanem a rokkantsági eljárást véglegesen lezáró részében is.

35 Az EUIPO azt állítja, hogy a megtámadott határozat kizárólagos tárgya a felperes hivatalvesztésének kimondása, nem pedig a rokkantsági eljárás lezárása, amely e hivatalvesztés következtében okafogyottá vált. Ily módon, mivel a rokkantsági eljárás a fegyelmi eljáráshoz képest különálló eljárás, az nem képezi tárgyát a megtámadott határozatnak, így a jelen megsemmisítés iránti keresetnek sem, tehát a rokkantsági eljárással szemben felhozott összes kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Ez a helyzet többek között a rokkantsági eljárás felfüggesztésének jogellenességére vonatkozó első jogalap, valamint a második jogalapnak a fegyelmi eljárás észszerű időtartamának megsértésére vonatkozó első része esetében is.

36 Közelebbről, az EUIPO szerint először is az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az intézmény hallgatása önmagában nem tekinthető határozatnak olyan kifejezett rendelkezések fennállásán kívül, amelyek olyan határidőt állapítanak meg, amelynek lejárta után úgy kell tekinteni, hogy az ilyen határozatot az állásfoglalásra felhívott intézmény meghozta, és amelyek meghatározzák e határozat tartalmát, ami a jelen ügyben nem áll fenn, mivel semmilyen jogszabály nem írja elő, hogy a hivatalvesztésről szóló határozat hallgatólagosan olyan határozatot tartalmazna, amely intézkedés nélkül lezárja a korábban felfüggesztett rokkantsági eljárást.

37 Másodszor, az EUIPO a tárgyaláson jelezte, hogy a felperesnek esetlegesen vitatnia kellett volna a 2018. február 16-i levelet, amelyben a kinevezésre jogosult hatóság bejelentette, hogy az OLAF által megállapított tények kiegészítése érdekében igazgatási vizsgálatot fog indítani. Mivel ugyanis e vizsgálat az OLAF vizsgálatát követte, és fegyelmi eljáráshoz vezethetett, az említett levélben hallgatólagosan szerepelt, hogy a rokkantsági eljárás felfüggesztését nemcsak az említett vizsgálat, hanem az azt követő fegyelmi eljárás során is fenntartják.

38 Harmadszor, az EUIPO szerint, még ha feltételezzük is, hogy a felperes a 2019. június 14-i panasszal együtt a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése szerinti kérelmet nyújtott be az adminisztrációhoz a rokkantsági eljárás folytatása érdekében, amelyre az nem válaszolt, e kérelem elfogadhatatlan lenne, mivel egyrészt a felperes a panasz benyújtásának időpontjában már nem volt tisztviselő, másrészt pedig azt az OLAF vizsgálatának 2017. novemberi lezárásához viszonyított észszerű határidőn túl terjesztették elő. Ezenkívül, még ha az említett kérelem elfogadható is lenne, a panaszt elutasító határozatban szereplő, adminisztráció általi megtagadás nem támadható meg a jelen jogvita keretében, mivel a felperes nem nyújtott be panaszt e hallgatólagos elutasítással szemben, így az jogerőssé vált.

39 A felperes vitatja ezen érveket. A felperes először is azt állítja, hogy – amint az a 2019. április 26-i belső feljegyzésből kitűnik – a rokkantsági eljárást a megtámadott határozat elfogadásával egyidejűleg lezárták. Továbbá, mivel a rokkantsági eljárás végleges lezárása gyakorlatilag nélkülözi az önálló jelleget az e lezárás alapjául szolgáló megtámadott határozathoz képest, e

határozat határozza meg közvetlenül és véglegesen a felperes helyzetét a rokkantsági eljárást illetően is. E határozat tehát sérelmet okoz neki, mivel megfosztja hivatalától, véglegesen kizárja a rokkantsági eljárásból, és megfosztja őt minden díjazástól és juttatástól. A felperes véleménye szerint tehát lényegében olyan jogi aktusról van szó, amely több határozatot tartalmaz. Végül ez utóbbi pontosítja, hogy egyrészt még a határozat elfogadásának megtagadása is sérelmet okozó aktusnak minősülhet, másrészt pedig az ilyen helyzet hasonlít az előléptetéssel kapcsolatos jogvitákra vonatkozó helyzethez. Egyébiránt a tárgyaláson felhozott érvet illetően a felperes válasza az, hogy nem támadhatta volna meg a 2018. február 16-i levelet, mivel e levél csupán közbenső intézkedés.

40 E körülmények között a Törvényszéknek meg kell vizsgálnia, hogy – amint azt a felperes állítja – az EUIPO a megtámadott határozattal állást foglalt-e a rokkantsági eljárással kapcsolatban is.

41 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint sérelmet okozó aktusnak az minősül, amely olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek a felperes érdekeit közvetlenül és azonnal érinthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét, és amely a hatáskörrel rendelkező hatóságtól származik és az adminisztráció végleges álláspontját tartalmazza (lásd: 2019. december 20-i ZU kontra EKSZ végzés, T-154/19, nem tették közzé, EU:T:2019:901, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az utóbbi aktus elfogadásának körülményeit, valamint az elfogadó intézmény hatáskörét (lásd: 2020. május 13-i Lucaccioni kontra Bizottság végzés, T-308/19, nem tették közzé, EU:T:2020:207, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ezenkívül valamely intézkedés sérelmet okozó aktusnak minősítése nem a formájától vagy a címétől függ, hanem a tartalmától, különösen pedig attól, hogy az olyan kötelező joghatásokat vált-e ki, amelyek a felperes érdekeit közvetlenül és azonnal érinthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (lásd: 2019. december 17-i AG kontra Europol végzés, T-756/18, nem tették közzé, EU:T:2019:867, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Először is, az EUIPO mind a pert megelőző szakaszban, mind a peres eljárásban úgy nyilatkozott, hogy a rokkantsági eljárás a hivatalvesztést kimondó határozat miatt okafogyottá vált, ahogyan azt egyébként a 2019. április 26-i belső feljegyzés is tanúsítja. Közelebbről, a kinevezésre jogosult hatóság a panaszt elutasító határozatban lényegében úgy vélte, hogy mivel a felperes többé nem áll az Európai Unió szolgálatában, nem volt jogosult rokkantsági eljárás megindítását kérni. Mivel ugyanis megszűnt a szolgálati jogviszonya, már nem kellett megindítani az ilyen eljárást annak vizsgálata céljából, hogy alkalmas-e a feladatai ellátására, vagy sem.

44 Márpedig azon állítás, hogy a hivatalvesztést kimondó határozat tárgytalanná teszi a rokkantsági eljárást, végleges állásfoglalásnak minősül annak kimenetelét illetően.

45 Másodszor rá kell mutatni, hogy – amint arra a felperes helyesen hivatkozik – a 2018. február 16-i levél csupán közbenső intézkedés volt, amely nem tartalmazta véglegesen az adminisztráció rokkantsági eljárással kapcsolatos álláspontját. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis olyan jogi aktusok esetén, amelyek kidolgozása több szakaszban, különösen pedig belső eljárás során történik, főszabály szerint csak azon intézkedések minősülnek megtámadható aktusnak, amelyek ezen eljárás végén rögzítik az intézmény végleges álláspontját, a végső határozat előkészítésére irányuló közbenső intézkedések azonban nem (lásd: 2020. május 13-i Lucaccioni kontra Bizottság végzés, T-308/19, nem tették közzé, EU:T:2020:207, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Márpedig meg kell állapítani, hogy az említett levél egyértelműen pontosította, hogy az OLAF-nak nem feladata, hogy orvosi eredetű tényekről állást foglaljon, ezért a vizsgálat e szempontra vonatkozó része csak a megfelelő orvosi vizsgálat elvégzését követően zárulhat le. Továbbá a fegyelmi tanács előtti meghallgatás jegyzőkönyvének 54. pontjából az is kitűnik, hogy maga a kinevezésre jogosult hatóság állította, hogy a felperesre vonatkozó minden orvosi döntést orvosoknak kell meghozniuk orvosi vizsgálatot és megfelelő eljárást követően, ami azt sugallja, hogy az EUIPO nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a felperest más orvosi vizsgálatnak vessék alá annak ellenőrzése érdekében, hogy állítólagos betegsége bizonyított-e, vagy sem. Így e körülményekre tekintettel úgy kell tekinteni, hogy a 2018. február 16-i levél csupán közbenső intézkedésnek minősült a rokkantsági eljárással kapcsolatban.

47 Egyébiránt el kell utasítani az EUIPO azon érvét, amely szerint a felperes 2019. június 14-i panasza a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján benyújtott, a rokkantsági eljárás folytatására irányuló kérelmet tartalmazott, amelyet az EUIPO hallgatólagosan elutasított, és amelyet a felperes nem vitatott szabályosan. Ugyanis, ahogyan azt a felperes a válaszban és a tárgyaláson megerősítette, az érvelése e tekintetben kizárólag a rokkantsági eljárásnak a megtámadott határozatban már kimondott lezárásának vitatására irányult.

48 A fentiekből és különösen a hivatalvesztést kimondó határozat elfogadásának fent kifejtett összefüggéseiből következik, hogy e határozat az adminisztráció végleges állásfoglalását tartalmazza a fegyelmi eljárásról, és hallgatólagosan, de egyértelműen a rokkantsági eljárásról. Mivel a megtámadott határozat e két szempontból előzetes panasz tárgyát képezte, a keresetet a rokkantsági eljárás végleges lezárására vonatkozó részében is elfogadhatónak kell nyilvánítani.

A kereset megalapozottságáról

49 Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első lényegében a rokkantsági eljárás lezárásának jogellenességére, a második a fegyelmi eljárás szabálytalanságára, a harmadik pedig a személyzeti szabályzat IX. melléklete 10. cikkének megsértésére vonatkozik.

A lényegében a rokkantsági eljárás lezárásának jogellenességére vonatkozó első jogalapról

[omissis]

63 A Közszolgálati Törvényszék rámutat, hogy az első jogalap lényegében két részre oszlik, amelyek közül az első a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén, a második pedig hatáskörrel való visszaélésen alapul.

– Az első jogalapnak a megfelelő ügyintézés elve és a gondoskodási kötelezettség megsértésére vonatkozó első részéről

64 Az első rész keretében a felperes azt állítja, hogy miután a rokkantsági eljárást felfüggesztették, azt soha nem folytatták, vagy kezdték újra, és annak a hivatalvesztés időpontjában történő végleges lezárása eltér az egyszerű felfüggesztéstől, amelyre az adminisztráció kötelezte magát. E tekintetben a felperes szerint az EUIPO azon állítása, amely szerint a fegyelmi eljárás és a rokkantsági eljárás egymástól elkülönülnek, és nincsenek kölcsönösen hatással egymásra, nem releváns, és nem igazolhatja a rokkantsági eljárás egyszerű megszüntetését. Márpedig a

rokkantsági eljárás végleges lezárása miatt a felperes jelenleg nem rendelkezik minimum megélhetési jövedelemmel sem nyugdíjjal. Így az adminisztráció azáltal, hogy megfosztotta a felperest a rokkantsági eljárástól, nyilvánvalóan nem a gondoskodási, segítségnyújtási és megfelelő ügyintézési kötelezettség tiszteletben tartásával járt el.

65 Mindenekelőtt, anélkül hogy az EUIPO által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról határozni kellene, el kell utasítani a felperes által a közszolgálati kötelességszegés fennállására vonatkozóan felhozott kifogást, mivel ez az érv nincs kellően alátámasztva, mivel a felperes a keresetlevél 67. pontjában az ilyen kötelességszegés fennállásának megállapítására szorítkozik, anélkül hogy azt bármilyen érvvel támasztaná alá.

66 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a gondoskodási kötelezettség a hatóság és annak alkalmazottai közötti viszonyokban a kölcsönös jogok és kötelezettségek egyensúlyát tükrözi. Ez az egyensúly többek között magában foglalja, hogy a hatóság a tisztviselője helyzetéről való döntéshozatal során tekintettel van a döntést befolyásoló összes körülményre, így nemcsak a szolgálati érdeket veszi figyelembe, hanem az érintett tisztviselő érdekeit is. Ez utóbbi kötelezettséget az adminisztráció számára az Alapjogi Charta 41. cikkében foglalt megfelelő ügyintézés elve is előírja (lásd: 2019. október 16-i Palo kontra Bizottság ítélet, T-432/18, EU:T:2019:749, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy az adminisztráció számára a gondoskodási kötelezettségből fakadó kötelezettségek lényegesen szigorúbbak, ha olyan tisztviselő helyzetéről van szó, akinek fizikai vagy szellemi egészsége bizonyítottan sérült, vagy sérülhet. Ilyen esetben az adminisztrációnak a tisztviselő kérelmeit a nyitottság szellemében kell megvizsgálnia (lásd ebben az értelemben: 2021. június 30-i GW kontra Számvevőszék ítélet, T-709/19, nem tették közzé, EU:T:2021:389, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Mindazonáltal, noha elképzelhető, hogy a gondoskodási kötelezettség bizonyos körülmények között arra indíthatja a kinevezésre jogosult hatóságot, hogy csökkentse, vagy akár törölje a kilátásba helyezett szankciót, a tisztviselő érdekeinek – köztük egészségi állapotának – figyelembevétele nem terjedhet odáig, hogy a kinevezésre jogosult hatóságot megfossza a szankció kiszabásának lehetőségtől, ideértve a hivatalvesztés súlyos büntetését, ha a tényállás rendkívül súlyos, és nem is kizárólag, vagy főként nem az érintett tisztviselő egészségi állapotának tulajdonítható (lásd ebben az értelemben: 1998. július 16-i Y kontra Parlament ítélet, T-144/96, EU:T:1998:173, 50. pont).

69 Végül rá kell mutatni, hogy a személyzeti szabályzat egyetlen rendelkezése sem írja elő, hogy a szolgálati jogviszony végleges megszüntetéséről szóló olyan határozat, mint amilyen a hivatalvesztés, okafogyottá teszi az olyan rokkantsági eljárást, amely akkor indult, amikor a tisztviselő még szolgálatban volt. E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy az ideiglenes alkalmazott munkaszerződésének megszüntetése nem sértheti a rokkantsági bizottság munkájának ellátását és ezen alkalmazott rokkantságának a felmondás előtti esetleges elismerését, továbbá nem érintheti az érintett alkalmazott jogait az erre vonatkozó eljárás végén (1992. június 19-i V. kontra Parlament ítélet, C-18/91 P, EU:C:1992:269, 40. pont).

70 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a rokkantsági eljárást felfüggesztették az OLAF vizsgálatának lefolytatása alatt, és azt később nem folytatták, és hogy az EUIPO szerint a rokkantsági eljárás a hivatalvesztést kimondó határozat következtében okafogyottá vált, így a felperes hivatalvesztését követően már ezen eljárás nem volt lefolytatható.

71 Márpedig először is meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 69. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a személyzeti szabályzat egyetlen rendelkezése sem írja elő, hogy ha a még a felperes szolgálati jogviszonyának fennállása idején indított rokkantsági eljárást az intézmény felfüggesztette, azt nem folytathatják le azt követően, hogy az érintett személy szolgálati viszonya hivatalvesztést kimondó határozat következtében megszűnt.

72 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a *[bizalmas]*[2] ítélet 53. pontjában pontosította, hogy noha az EUIPO-nak nem volt kötelessége automatikusan elfogadni a rokkantsági bizottság következtetéseit, az EUIPO-t a rokkantsági bizottság véleményének felhasználása tekintetében megillető mérlegelési jogkör nem teheti lehetővé számára, hogy meghatározatlan ideig és indokolás nélkül megtagadja az említett bizottság véleménye alapján történő határozathozatalt.

73 Így az adminisztráció nem állíthatja megalapozottan, hogy a még a felperes szolgálati jogviszonyának fennállása idején indított rokkantsági eljárást a felperes hivatalvesztésére tekintettel nem lehetett lefolytatni. Éppen ellenkezőleg, az EUIPO azáltal, hogy a rokkantsági eljárást a felperesnek az említett eljárás folytatásához fűződő érdekének figyelembevétele nélkül véglegesen lezárta, nem tett eleget gondoskodási kötelezettségének, és megsértette a megfelelő ügyintézés elvét. Ugyanis, ahogyan az a fenti 66. pontban szerepel, amikor a hatóság a tisztviselő helyzetéről való döntéshozatal során köteles tekintettel lenni a döntését befolyásoló összes körülményre, ezáltal Ez az egyensúly többek között magában foglalja, hogy a hatóság a tisztviselője helyzetéről való döntéshozatal során tekintettel van a döntést befolyásoló összes körülményre, így nemcsak a szolgálati érdeket veszi figyelembe, hanem az érintett tisztviselő érdekeit is. Így a rokkantsági eljárás során az adminisztrációnak figyelembe kellett volna vennie egy olyan fegyelmi eljárás fennállását, amelynek kimenetele esetlegesen a felperes hivatalvesztéséhez vezethet, és figyelembe véve a felperes érdekét, vagy a hivatalvesztést kimondó határozat meghozatala előtt le kellett volna zárnia a rokkantsági eljárást, vagy lehetővé kellett volna tennie annak későbbi folytatását.

74 Végül meg kell állapítani, hogy maga az uniós jogalkotó a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 9. cikke keretében biztosítani kívánta azon tisztviselőknek vagy korábbi tisztviselők számára, akik életkoruk vagy egészségi állapotuk miatt már nem dolgozhatnak, hogy még a legsúlyosabb fegyelmi szankció, azaz a hivatalvesztés esetén is legalább a létminimum összegét megkapják.

75 E következtetést, amely szerint az EUIPO nem tett eleget gondoskodási kötelezettségének, és megsértette a megfelelő ügyintézés elvét, nem kérdőjelezi meg az EUIPO azon érve, amely szerint a felperesnek észszerű határidőn belül kérelmet kellett volna benyújtania az adminisztrációhoz a rokkantsági eljárás folytatása érdekében. Egyrészt, ahogyan az a *[bizalmas]* ítélet 53. pontjából is kitűnik, az ilyen kezdeményezésnek az intézménytől, nem pedig a felperestől kellett származnia.

76 Másrészt a személyzeti szabályzat 59. cikke (4) bekezdésének általános rendszeréből az következik, hogy amikor a kinevezésre jogosult hatóság indítja meg a rokkantsági eljárást, a rokkantsági bizottsághoz fordulva azon tisztviselő ügyével, akinek az összesített betegszabadsága egy hároméves időszak alatt meghaladja a tizenkét hónapot, még inkább neki kell folytatnia és lezárnia a felfüggesztett eljárást.

[2] Kitakart bizalmas adatok.

77 A fenti megfontolások alapján helyt kell adni a jelen jogalap első részének, következésképpen anélkül, hogy határozni kellene a hatáskörrel való visszaélésre alapított második részről, meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot a rokkantsági eljárást véglegesen lezáró részében.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) 2019. március 14-i határozatát azon részében, amelyben IB rokkantsági eljárását véglegesen lezárja.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Kanninen Półtorak Stancu

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. október 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások